

1923-01-23

AFSENDER

Louise Amstrup, Niels Elgaard Amstrup

MODTAGER

Astrid Warberg-Goldschmidt

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Astrid Warberg-Goldschmidt renskrev
tilsyneladende Louise Amstrups/Tante
Visses håndskrevne erindringer og
slægtshistorie.

Afsendersted:

Ølstedgaard

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):

Gårdens navn er skrevet på kuvertens
bagside

Modtagersted:

København, Rolfsvej 14

Modtagerinfo (udskrift, tilskrift m.m.):

Adressen er skrevet på kuvertens
forside

Omtalte personer:

Adelheyde Syberg

Christine Warberg

Andreas Warberg, Albrechts far

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB1405

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave til Østfyns

Museer fra Laura Warberg Petersen

DOKUMENTINDHOLD

Louise Amstrup/Tante Visse takker Astrid Warberg/Stiser for maskinskrivning. Louise har nu skrevet mere om sin barndom, der ikke var lykkelig. Hverken moderen eller søster Adelheide/Mimi var rare ved hende. Som voksen blev Mimi dog et udmærket menneske. Moderen var ikke børnevenlig, og hun havde et svært sind. Mimi gik aldrig i skole, men moderen læste med hende, og husjomfruen lærte hende lidt ud fra sine mangelfulde kundskaber. På dette grundlag skulle Mimi fungere som lærerinde for Louise, og Mimi forlangte for meget og slog dagligt. Skolebøgerne var desuden forældede. Når Louise kom i seng, susede der trolde, slanger og hekse forbi hendes lukkede øjne. Louise hadede Mimi, men hun elskede sin far.

Astrid må skrive, hvad hun har lagt ud for papir mm.

Det har været ækelt for Louise at skrive dette brev.

TRANSSKRIFTION

[På kuvertens forside:]

25 Jan 1925 [kryds over "1925."]

Fru Astrid Warberg

Rolfsvej 14

Kjøbenhavn F

[På kuvertens bagside:]

Afs Amstrup Ølstedgaard Staaby

Du kunde gerne sige mig Tak for den flotte Julegave jeg sendte dig i

Tanken kærlig Hilsen Niels

[I brevet:]

Kd. 23 - 1 23

Kære Stiser!

Nu endelig, dages det da med mig, jeg bliver magelig paa mine gl. Dage. Tak for den venlige Julehilsen der midt i at min Travlhed til mig og for din fine Opmærksomhed med at maskinskrive mit lille, i høj Grad mangelfulde Vers; man burde aldrig begive sig ud paa Diletantismens farlige Veje. Nu har jeg saa igen da faaet et Par Ark malet op og er saa da endelig kommen bort fra [ulæseligt] og hvad dertil hører og saa skrider jeg til at fortælle om Ensomhed og det er maaske sidste Afsnit. [Ulæseligt] vil se, men - ja her ligger den egentlige Grund hvorfor jeg altid har nægtet at skrive, - min Barndom var ikke lykkelig, Moder og Mimi var ikke gode imod mig, for ikke at sige det modsatte. Jeg vilde nødtigt sige noget der kunde kaste en Skygge over Moder - hun var dog min Moder og alligevel et retsindigt og

godt Menneske - og Mimi, der udviklede sig til at blive det elskelige og udmærkede Menneske som vi alle saa op til, hun var jo, da jeg blev ene, som en Moder for mig! Moder havde et i høj Grad utilgængeligt Sind, hendes Speciale var at skænde, det kunde hun da blive ved med og Mini slog - hver Dag - ingen af dem var det man kalder Børneven og ingen af dem gjorde sig den Ulejlighed at sætte sig ind i hvordan et saa kraftigt og livligt Pigebarn, som jeg var, skulde omgaaes. Mimi har aldrig havt det man kalder Skolegang, Fader læste lidt med hende om Aften og om Eftermiddagen skulde Husjomfruen saa fodre paa at bibringe hende nogle af sine højst mangelfulde Kundskaber, saa jeg formoder hun selv har arbejdet sig frem til det hun kunde. Og paa dette Grundlag blev hun min Lærerinde uden Begreb om hvad man kunde forlange af et Barn, hun forlangte langt mere end jeg kunde overkomme og hver Aften naar jeg kom i Seng, saa suste det forbi mine lukkede Øjne med Trolde, Slinger og Hekse, ja at jeg holdt til det! jeg vilde gerne lære og var alt andet end doven. Aldrig et venligt eller opmuntrende Ord, men Slag i Slag. Jeg hadede hende derfor så intensivt, som det var muligt for et Barn at hade. Stine Niels Morten der en Gang i de senere Aar spurgt mig om det var sandt, at jeg fik saa mange Bank, en af hendes Piger der havde tjent hjemme som Stuepige, havde fortalt hvor slemt det havde været for hende at være Vidne dertil.

Ja saadan var min Barndom, hvordan kan jeg komme uden om alt det? Forholdet mellem Moder og mig blev aldrig godt, men det var min Skyld, for jeg var bleven haard og en styg en rigtig Egoist. Fader derimod elskede jeg. Og saa de forældede Skolebøger der blev brugt. Sikken Danmarkshistorie, som jo slet ikke er ["er" indsat over linjen] for Børn og en Regnebog med Penning, som jo forlængst var gaaet af Brug - o.s.f. Dette er jo ellers noget jeg nødigt kommer ind paa, man maa helst lade de mørke Stunder ligge saa langt tilbage i Erindringen, som vel muligt, men udslettes kan de jo ikke. Men, lille Stiser, du har brugt med Papir o.a. til de smaa Hefter, du maa sige mig hvad du lægger ud, som kan betales med Frimærker.

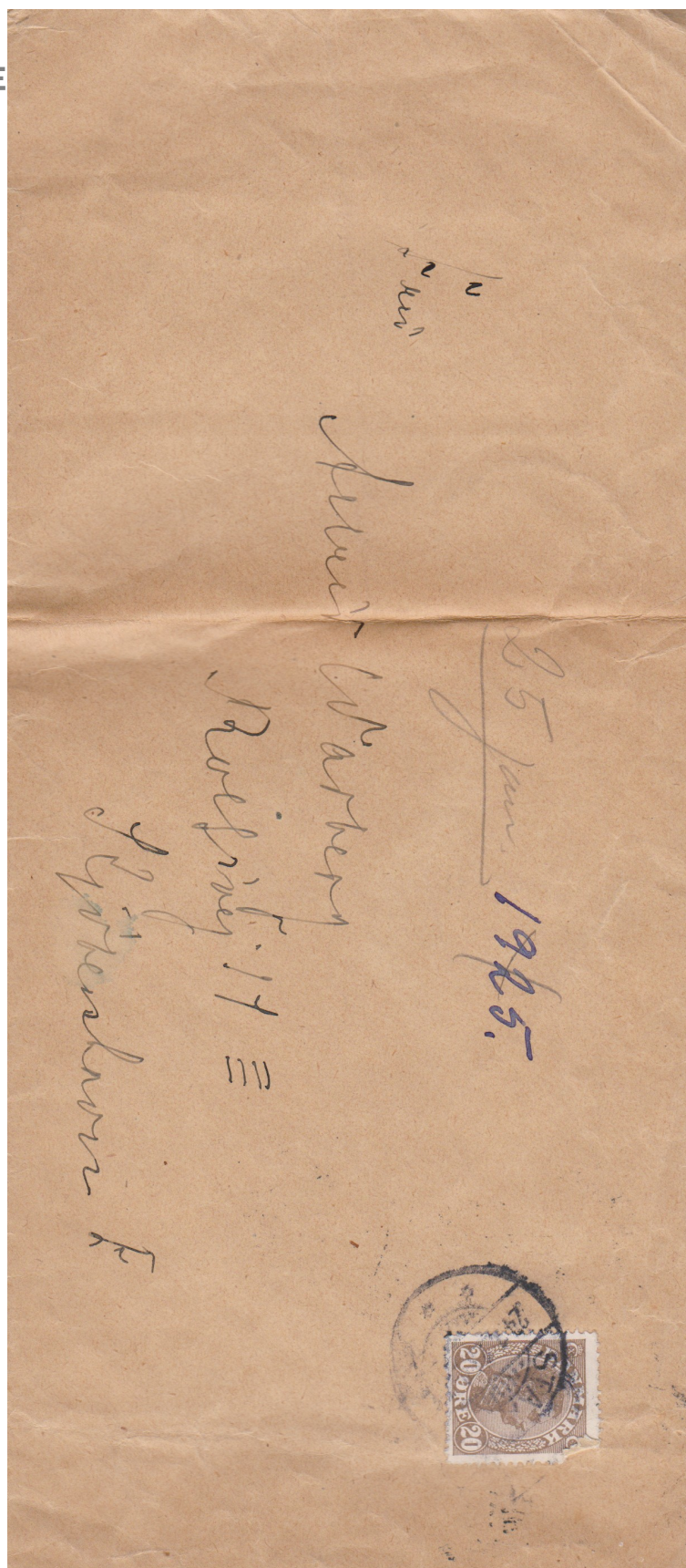
[Indsat side 3 i venstee marge; lodret:] Apostrofferne over e maa du ikke forandre, det er aldeles korrekt è é

[Indsat s. 1; øverst; på tværs:] Naa Stiser, dette var rigtig et ækelt Brev at skrive og ikke lysteligt for dig, at læse - men det var en Redegørelse der maatte med.

Godt Nytaar Stiser vi er ikke ude ["ude" indsat over linjen] af den første Maaned endnu. Tante Visse

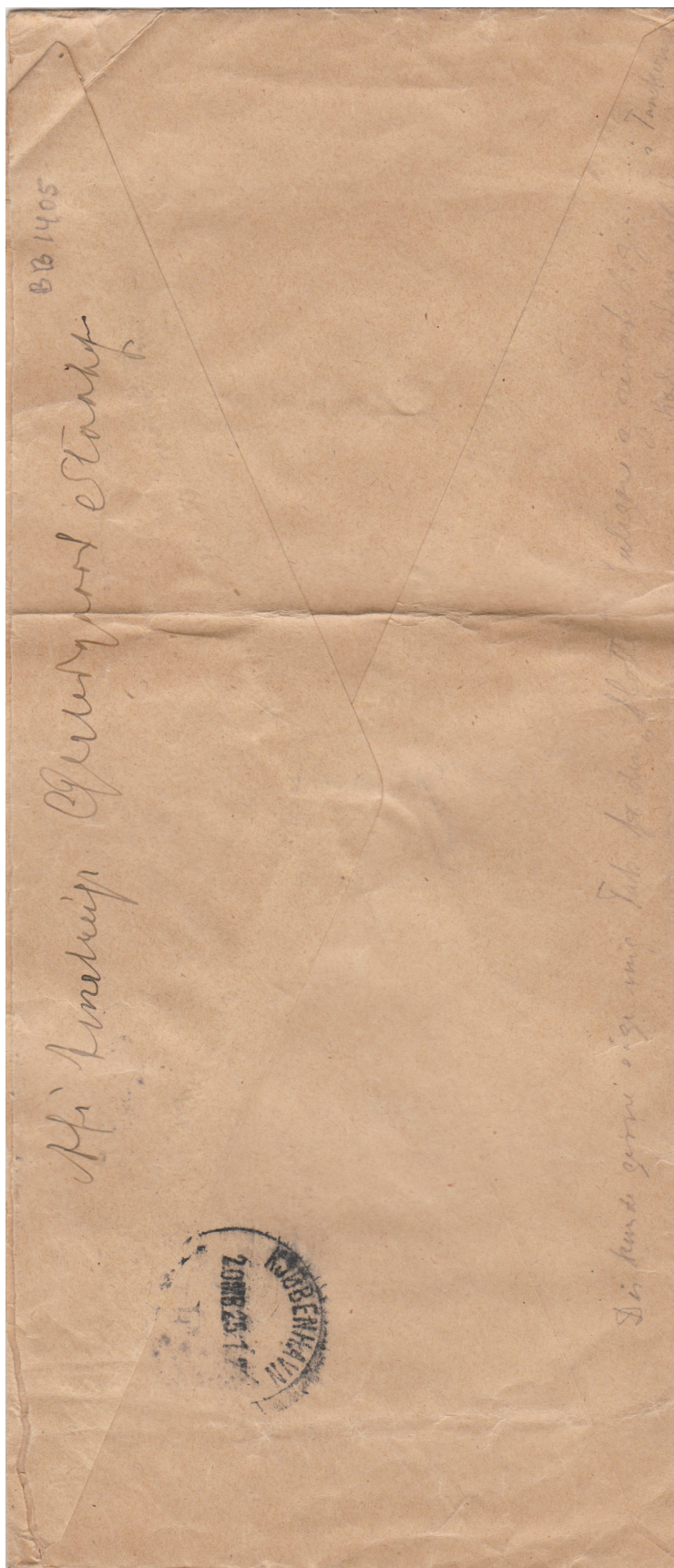
**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

[illegible]

I ledes vil vi, men - ja her ligger den egentlige
Brevst loval for sig aller her nægtes at skrive
min Brevst den var ikke lykkelig, klodre og him
der ikke gode minst mig, for ikke at sige at
modtælle. Jeg vilde nok sig noget der him
kæde en Skjæppe over klodre - him var dog min
klodre og allejvædet et retindigt og godt den
netter - og him, der udførte sig til at
blive et eldeligt og udmærket. Men
den var alle sin op til, him var jo, da jeg
den ene, som en klodre for mig, klodre her
et i høj Grad udføreligt. Him, Lend's Specie
le var, et skænde, der himte him da him
det med og him i dag - her dag - mig af
den var det var helder. Him den og mig
af den gjorde sig den klodre at netter
net i lovalen et en krafted og heligt. Him
her, som sig var, klodre, amperet. Him her

aldrig hørt det men kaldes et Kølger, naar det
 ligger med hende om Hænder og om Eftersigtige
 et eller to Hænder i en faldende og at hebe
 hende nogle af sine høje mangelfulde Hænder
 der, der jeg formoder den selv har været sig selv
 det at hende hende - og som dette Efterslag blev
 hende en en Pædagogik siden Begrebet om det en
 hende forlængere af et Stærk, hende forlængere
 mere end jeg hende overkomme og hende Hænder
 sig hende i Seng, der ligger det for en en hende
 hende Gjøre med Hænder, Slangen og Hænder, ja
 at jeg hende hende det, jeg vilde gerne hende og
 hende hende end over, hende et endeligt eller
 hende hende det, men Slang i Slang. Jeg
 hende hende derfor en intensitet, hende det
 var muligt for et Stærk at hende. Min
 hende hende hende en Seng i de senere hende
 hende om det var hende, at jeg hende en
 hende, en af hende Hænder der hende hende hende

BB 1405

En Stuepige, hørte fortælle hvor elendigt det havde
været for hende at være ved den Dødel.

Ja tiden var min Dødsdøds, hvordan kan jeg
komme uden om alt det? Forholdet snelle
floder og mig blev aldrig godt, men det var
min Skæde, for jeg var bleven læst og der
elg og rigtig Cypel. Både dæmst elendigt
jeg. Og så de forældede Skolebøger der blev
brugt. Enden Grammatikhistorie, som

jo det ikke for Roin og en Begreb og
Bemærkning, som for fortæller var givet og
Reng - o. s. v. Helt er jo elendigt noget jeg nok
komme ind på, men man lader lade de
morte blinder ligger en lang tid. En
dengang, som vel muligt, men udelukket kan
de jo ikke. Men, lader elendigt, der har liden og
Papir o. s. v. til de liden blinder, der man lige
hvor der ligger ud, så der betales med den
mutter.